

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: Ing. M.K.**, nar. X, bytem v D., ul. Z.S. č. p. 118, PSČ X, proti **žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ústeckého kraje**, odbor životního prostředí a zemědělství, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební 3118/48, PSČ 400 02, zastoupeného JUDr. Markem Bilejem, advokátem AK KŠD LEGAL advokátní kancelář, s. r. o., se sídlem v Praze 4, ul. Hvězdova č. p. 1716/2b, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2013, č. j. 1277/ZPZ/2013-3, JID: 50172/2013/KUUK,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 1277/ZPZ/2013-3, JID: 50172/2013/KUUK, kterým došlo k zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odbor správních činností a obecního živnostenského úřadu, ze dne 13. 2. 2013, č. j. OSC/14930/2013/Bab, jímž byl uznán vinným z přestupku dle ust. § 27 odst. 2 písm. f) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon na ochranu zvířat“), za který mu byla uložena pokuta ve výši 1.000,-Kč a také mu byla uložena povinnost uhradit náhradu nákladů správního řízení ve výši 1.000,-Kč. Přestupku se měl dopustit tím, že opakovaně dne 24. 5. 2012, dne 11. 8. 2012 a dne 26. 10. 2012 neměl dostatečně zabezpečeného svého psa, křížence černé barvy, delší polovlnité srsti, jménem C., který byl

nalezen v různých částech Děčína XXVII prostřednictvím Městské policie Děčín či obyvatel města, čímž porušil povinnost danou v ust. § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat. Současně se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě vyjádřil přesvědčení, že žalovaný se jeho podáním vůči prvostupňovému rozhodnutí řádným a zákonným způsobem nezabýval, a proto žalobou napadené rozhodnutí napadá v plném rozsahu.

V návaznosti na to žalobce detailně namítl, že žalovaný pochybil a porušil ust. § 90 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), pokud v žalobou napadeném rozhodnutí nezkonstatoval, že první věta odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je nesmyslná a nepravdivá a je v rozporu s ust. § 68 správního řádu. Prvostupňový správní orgán totiž vůbec neobdržel od odboru životního prostředí „přestupkovou věc k projednání přestupku, když obdržel pouhý podnět, na základě kterého měl maximálně podle ust. § 137 správního řádu požadovat vysvětlení. Namísto toho však prvostupňový správní orgán okamžitě a bez jakéhokoli dalšího úkonu dospěl k závěru, že žalobce je vinen z předmětného přestupku dle ust. § 27 odst. 2 písm. f) zákona na ochranu zvířat, tedy že žalobce neučinil opatření proti úniku zvířete, a rovnou vyhotovil příkaz ze dne 4. 1. 2013, č. j. OSC/1326/2013/Bab, kterým mu uložil pokutu, což žalobce považuje za nesmyslný, nekvalifikovaný, nezákonný a šikanózní postup.

Dále je žalobce přesvědčen, že žalovaný se řádně, tj. racionálně, logicky a komplexně, nevypořádal s důvody odvolání, a to pokud se jedná o argumentaci žalobce, že i „řádně zabezpečený pes může uniknout např. v důsledku „vyšší moci“ či jednání „třetích osob“. Závěr žalovaného, že stav věci byl v dané věci zcela jasně zjištěn, je dle žalobce nepravdivý a nesprávný. Žalobce má za to, že podstatou je zabezpečení psa a nikoliv jeho odchycení, které nikdo nikdy nezpochybnil. Taktéž je žalobce přesvědčen, že „pokud nevyvrátil skutečnost, že je držitelem odpovědným za předmětného psa, „neznamená to, že by správní orgán s jistotou zjistil, kdo takovou osobou skutečně je. Dle žalobce prvostupňový správní orgán vůbec nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což je v rozporu s ust. § 3 správního řádu, když vůbec nezjišťoval, zda nějaké opatření proti úniku zvířete učinil nebo neučinil, a pokud ano, tak jaké, popř. z jakých důvodů byl pes bez dozoru a následně byl odchycen a umístěn do útulku. Namísto toho prvostupňový správní orgán učinil dle žalobce nesmyslnou a prostoduchou úvahu ve stylu, že „když byl pes odchycen, tak prostě jeho vlastník neučinil opatření proti úniku, z čehož je zřejmé, že prvostupňový správní orgán vůbec nenapadlo, že i řádně zabezpečený pes může uniknout např. v důsledku „vyšší moci“ či jednání „třetích osob“.

Vedle toho je žalobce přesvědčen, že žalovaný se nezabýval odůvodněním prvostupňového rozhodnutí z hlediska jeho zákonnosti, a proto pochybil a porušil ust. § 90 odst. 1 správního řádu, pokud žalobou napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí nezrušil a nezkonstatoval, že text odstavce „Obviněný si psa osvojil... nebyl schopen ani potvrdit ani vyvrátit.“ je nadbytečný a v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož neodůvodňuje výrokovou část prvostupňového rozhodnutí, a zčásti je i nepravdivý, neboť žalobce „původním majitelem“ psa nebyl, což po určité počáteční nejistotě dané takřka totožným vzhledem psa, jasně v útulku deklaroval. Žalobce trvá na tom, že pro tento veledůležitý pseudofakt, který je dle žalobce v podstatě jen arogantním a nepřipustným osočením jeho osoby, prvostupňový správní orgán nakonec nemá ani oporu v důkazech obsažených ve spisu.

Dále žalobce namítl, že žalovaný se řádně nezabýval odůvodněním prvostupňového rozhodnutí a důvody jeho odvolání. Jeho úvahy považuje žalobce za vadné a iracionální, přičemž nezkonstatoval, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí skutečně nejsou jednoznačně specifikovány všechny znaky skutkové podstaty dotyčného přestupku a není v něm uvedeno, čím konkrétně žalobce „naplnil všechny znaky skutkové podstaty přestupku“, kdy podstatou přestupku je nezabezpečení psa a nikoliv jeho odchycení. Prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí sice uvedl, že „obviněný svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty přestupku“, ovšem v textu odůvodnění zcela chybí, jakým konkrétním jednáním žalobce „naplnil všechny znaky skutkové podstaty přestupku“, přičemž prvostupňový správní orgán logicky ani nic uvést nemohl, když skutečný stav věci nezjistil. Rovněž „všechny znaky skutkové podstaty přestupku“ se podařilo prvostupňovému správnímu orgánu v jeho rozhodnutí zcela úspěšně zatajit.

Závěrem žalobce namítl, že žalovaný se řádně nezabýval stanovenou výší sankce a jejím odůvodněním, navíc když sankci nebylo možné řádně stanovit a odůvodnit, aniž by správní orgán zjistil skutečný stav věci v otázce skutečného zabezpečení psa. Prvostupňový správní orgán dle žalobce nepostupoval dle ust. § 12 odst. 1 při určení druhu sankce a při určení její výměry, a to ani při vyhotovení odůvodnění rozhodnutí, když z tohoto rozhodnutí není patrné, jak přihlédl ke způsobu spáchání přestupku a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě žalobce. V tomto směru pak žalovaný prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumal a nedospěl k příslušným závěrům, jelikož toto rozhodnutí nezrušil, čímž porušil ust. § 90 odst. 1 správního řádu.

Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že řízení před prvostupňovým správním orgánem bylo vedeno správně, jelikož ten po celou dobu v souladu s procesní i hmotněprávní úpravou, která se vztahovala na předmětný případ. Žalovaný trvá na tom, že prvostupňový správní orgán nepochybil, pokud na základě podnětu odboru životního prostředí zahájil řízení o předmětném přestupku, v němž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 27 odst. 2 písm. f) zákona na ochranu zvířat. Podle ust. § 67 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), je totiž řízení o přestupku zahajováno z moci úřední, kdy toto řízení může být zahájeno i na základě zjištění, které učinil správní orgán při své činnosti. Zároveň dle ust. § 87 odst. 1 zákona o přestupcích může správní orgán vydat bez dalšího příkaz o uložení napomenutí nebo pokuty, pokud není pochyb o tom, že obviněný z přestupku se tohoto přestupku dopustil. V daném případě dle žalovaného nebylo na základě protokolů o ustájení zvířete pochyb o tom, že žalobce skutečně porušil svoji povinnost učinit opatření proti úniku zvířete, a proto mohl být příkaz vydán. Žalobci byl tento příkaz doručen, přičemž podal proti němu odpor, na základě něhož byl příkaz zrušen a prvostupňový správní orgán pokračoval v řízení. Žalobce nedůvodně namítá, že prvostupňový správní orgán neměl obdržet podnět k zahájení řízení o přestupku, a měl namísto toho vyzvat žalobce k podání vysvětlení dle ust. § 137 správního řádu. S touto námitkou se přitom žalovaný vypořádal vyčerpávajícím způsobem již v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Dále žalovaný uvedl, že při ústním projednání přestupku žalobce sice odmítl spáchání předmětného přestupku, nicméně nepopřel, že by ve dny tvrzené prvostupňovým správním orgánem byl pes v jeho vlastnictví odchycen a umístěn v útulku provozovaném Městem Děčín. Před rozhodnutím prvostupňový správní orgán poskytl žalobci možnost seznámit se

s správním spisem, čehož žalobce využil. Při tomto seznámení se správním spisem žalobce prohlásil, že nechce ničeho doplnit. Žalovaný trvá na tom, že na základě úkonů učiněných prvostupňovým správním orgánem byl zjištěn skutkový stav, který v míře hraničící s jistotou osvědčoval, že žalobce se dopustil předmětného přestupku. Žalobce přitom správním orgánům obou stupňů nenabídl žádná relevantní skutková tvrzení, která by osvědčovala, že se dotyčného přestupku nedopustil. Dle žalovaného měl žalobce sám aktivně namítnout správním orgánům tvrzení a důkazy, které by podpořily jím tvrzený skutkový děj, což neučinil, a proto o zjištěném skutkovém stavu nemohou být žádné pochybnosti. I s touto námitkou se ovšem žalovaný vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí.

Ve vztahu k tvrzenému pochybení prvostupňového orgánu díky nadbytečnému uvádění okolností získání psa žalobcem v roce 2001 žalovaný podotkl, že toto tvrzení nemůže žádným způsobem odůvodnit vadnost či dokonce nezákonnost rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, a proto ani žalovaný neměl žádný důvod toto rozhodnutí rušit.

Vedle toho žalovaný nesouhlasí s tím, že by neměl řádně posoudit rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, a to pokud se jedná o naplnění skutkové podstaty přestupku. Žalobce se dopustil přestupku jako fyzická osoba chovatel tím, že nezabezpečil, resp. neučinil potřebná opatření proti úniku chovaného zvířete a porušil tak povinnost stanovenou mu v ust. § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat. Sám žalobce nezpochybňoval, že došlo k odchytu zvířete v jeho vlastnictví a umístění tohoto zvířete v zařízení pro odchycená a opuštěná zvířata. Pro daný případ jsou dle žalovaného použitelné i závěry obsažené v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 14. 4. 2004, sp. zn. 25 Cdo 972/2003, pokud se jedná o odpovědnost chovatele za zvíře, přičemž tomuto rozhodnutí odpovídají výrok i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Navíc dle stanoviska Ústřední komise pro ochranu zvířat z května roku 2005, lze za únik zvířete považovat situaci spočívající ve vzdálení se zvířete ze sféry ovladatelnosti zvířete jeho chovatelem, kdy chovatel není schopen své zvíře ovládat a určovat jeho chování, s tím, že pak je věcí chovatele, jak zabezpečí, aby zvíře neuniklo. Prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí jasně uvedl, že žalobce neučinil žádné opatření, aby úniku svého zvířete zabránil. Žalobce pak právě tím, že neučinil opatření proti úniku zvířete, naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 27 odst. 2 písm. f) zákona na ochranu zvířat. Dle žalovaného proto ani tato žalobcova námitka není důvodná, přičemž žalovaný se s ní zcela vypořádal již v žalobou napadeném rozhodnutí.

K argumentaci žalobce, že i řádně zabezpečený pes může uniknout, žalovaný uvedl, že z důkazů provedených ve správním řízení nelze usoudit, že by žalobce svého psa řádně zabezpečil. Z protokolů o ustájení zvířete a z výpovědi svědkyně poskytnuté ve správním řízení naopak vyplynulo, že pes ve vlastnictví žalobce jím zajištěn vůbec nebyl, neboť na něm nebyly shledány žádné stopy např. po porušení úvazu psa, či důkazy svědčící o tom, že pes překonal při svém úniku překážku, která mu v něm měla zabránit. Žalovaný trvá na tom, že žalobce žádný důkaz k tomu, že psa řádně zabezpečil, nenabídl.

Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by správní orgány obou stupňů nedostatečně odůvodnily výši pokuty udělené žalobci. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je totiž uvedeno, že při stanovení výše a druhu sankce prvostupňový správní orgán přihlédl k tomu, že žalobce nebyl do doby rozhodování o přestupku tímto správním orgánem nikdy přestupkově projednáván, a proto mu byla uložena pokuta pouze ve výši 1.000,-Kč tedy ve výši, která je vůči žalobci více než příznivá s ohledem na skutečnost, že maximální výše pokuty stanovená

zákonem na ochranu zvířat je pro daný případ 50.000,-Kč. Dle žalovaného tak prvostupňový správní orgán své rozhodnutí náležitě odůvodnil, což žalovaný uvedl v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. V tomto směru dále doplnil, že žalobce byl v příkazu ze dne 4. 1. 2013 řádně poučen o tom, že v případě podání odporu a následného opětovného uznání vinny bude povinen tyto paušálně stanovené náklady uhradit.

O žalobě soud rozhodoval v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i právní zástupce žalovaného nevyjádřili do dvou týdnů od doručení soudní výzvy ze dne 13. 8. 2013 své nesouhlasy s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku v dotyčné výzvě výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není naprosto důvodná.

Již v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku bylo předestřeno, že žalobce předmětnou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného a jemu předcházejícímu rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, jímž byl uznán vinným z přestupku dle § 27 odst. 2 písm. f) zákona na ochranu zvířat, kterého se měl dopustit tím, že opakovaně dne 24. 5. 2012, dne 11. 8. 2012 a dne 26. 10. 2012 neměl dostatečně zabezpečeného svého psa, křížence černé barvy, delší polovlnité srsti, jménem C., který byl nalezen v různých částech Děčína XXVII prostřednictvím Městské policie Děčín či obyvatel města, čímž porušil povinnost danou v ust. § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat.

Předně soud uvádí, že jako zjevně nedůvodné vyhodnotil žalobcovy námitky v tom směru, že, že žalovaný se řádným a zákonným způsobem nezabýval odvoláním žalobce. Námitky v tomto směru po zevrubném prostudování správního spisu, který mu předložil žalovaný, zejména pak prvostupňového rozhodnutí, žalobcova odvolání a žalobou napadeného rozhodnutí, soud vyhodnotil jako neopodstatněné. Z tohoto důvodu soud neshledal žalobou napadené rozhodnutí ani jemu předcházející rozhodnutí zatížené vadou ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění, v důsledku kterých by bylo nutné bez dalšího přikročit k jejich zrušení, aniž by se soud zabýval věcnou stránkou daného případu. V návaznosti na právě uvedené skutečnosti soud výslovně doplňuje, že neshledal, že by se žalovaný nezabýval odůvodněním prvostupňového rozhodnutí z hlediska jeho zákonnosti a že by se žalovaný řádně – racionálně, logicky a komplexně nevypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí s žalobcovými odvolacími námitkami. Dále soud na tomto místě soud podotýká, a to ve vztahu k tvrzenému pochybení prvostupňového orgánu díky nadbytečnému uvádění okolností získání psa

žalobcem v roce 2001, že již žalovaný v písemném vyjádření k žalobě naprosto správně zmínil, že toto tvrzení nemůže žádným způsobem odůvodnit vadnost či dokonce nezákonnost rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, a proto ani žalovaný neměl žádný důvod toto rozhodnutí rušit.

Dále soud ve shodě se žalovaným uvádí, že řízení před prvostupňovým správním orgánem bylo vedeno po celou dobu v souladu s procesní i hmotněprávní úpravou, která na daný případ dopadala. Prvostupňový správní orgán zcela legitimně na základě podnětu odboru životního prostředí zahájil řízení o předmětném přestupku, v němž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 27 odst. 2 písm. f) zákona na ochranu zvířat, a to s poukazem na ust. § 67 zákona o přestupcích, dle něhož platí, že vyjma taxativně vyjmenovaných případů v ust. § 68 odst. 1 téhož zákona se řízení o přestupku zahajuje z moci úřední. Žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že řízení může být zahájeno i na základě zjištění, které učinil správní orgán v rámci své činnosti. Pro daný případ z hlediska zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí přitom nemá významnější relevanci skutečnost, že prvostupňový správní orgán v první větě svého odůvodnění nepřesně uvedl, že obdržel od odboru životního prostředí „přestupkovou věc k projednání přestupku“. Soud se shoduje se žalobcem, že v daném případě odbor životního prostředí podal prvostupňovému správnímu orgánu toliko podnět k zahájení předmětného přestupkového řízení ve věci přestupku dle ust. § 27 odst. 2 písm. f) zákona na ochranu zvířat, nicméně prvostupňovým správním orgánem užitý nepřesný slovní obrat nezpůsobuje vadu jeho rozhodnutí ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu, jak zcela mylně dovozoval žalobce, pro kterou by byl žalovaný povinen toto rozhodnutí zrušit a věc vrátit prvostupňovému správnímu orgánu k dalšímu řízení. Žalovaný ostatně takto nepostupoval, přičemž tímto svým procesním postupem naprosto nijak neporušil ust. § 90 odst. 1 správního řádu.

Vedle toho by žalobce měl vzít v potaz ust. § 87 odst. 1 zákona o přestupcích, které výslovně zakotvuje, že správní orgán může vydat bez dalšího příkaz o uložení napomenutí nebo pokuty, jestliže není pochyb o tom, že obviněný z přestupku se tohoto přestupku dopustil. Námitky žalobce v tomto směru o tom, že postup prvostupňového správního orgánu v podobě vydání příkazu ze dne 4. 1. 2013, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání předmětného přestupku, považuje za nesmyslný, nekvalifikovaný, nezákonný a šikanózní, soud vyhodnotil jako zjevně nedůvodné.

V ust. § 27 odst. 2 písm. f) zákona na ochranu zvířat je výslovně zakotveno, že fyzická osoba se jako chovatel dopustí přestupku tím, že neučiní opatření proti úniku zvířat podle [ust. § 13 odst. 1](#) téhož zákona, v němž je mj. stanoveno, že každý je povinen zabezpečit zvířeti v zájmovém chovu přiměřené podmínky pro zachování jeho fyziologických funkcí a zajištění jeho biologických potřeb tak, aby nedocházelo k bolesti, utrpení nebo poškození zdraví zvířete, a učinit opatření proti úniku zvířat.

V daném případě na základě obsahu správního spisu lze dojít k bezpečnému závěru o tom, a to především s přihlédnutím k protokolům o ustájení zvířete ze dne 24. 5. 2012, ze dne 11. 8. 2012 a ze dne 26. 10. 2012, že žalobce skutečně porušil svoji povinnost učinit opatření proti úniku zvířete, a proto prvostupňový správní orgán zcela legitimně přikročil k vydání příkazu ze dne 4. 1. 2013, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání dotyčného přestupku ve smyslu ust. § 27 odst. 2 písm. f) zákona na ochranu zvířat, který ovšem žalobce napadl včasným odporem, na základě něhož byl příkaz zrušen a prvostupňový správní orgán pokračoval v řízení, z něhož vzešlo posléze prvostupňové rozhodnutí a na něj navazující

žalobou napadené rozhodnutí. Na základě těchto skutečností soud uzavírá, že žalobce v řízení před soudem nedůvodně namítal, že prvostupňový správní orgán neměl obdržet podnět k zahájení řízení o přestupku, a měl namísto toho vyzvat žalobce k podání vysvětlení dle ust. § 137 správního řádu.

Pro vyhodnocení žalobcových námitek ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu jako nedůvodných soud považuje za podstatné zmínit fakt, že žalobce při ústním projednání přestupku konaném dne 13. 2. 2013 sice odmítl spáchání předmětného přestupku, nicméně nepopřel, že by ve dny tvrzené prvostupňovým správním orgánem, tj. 24. 5. 2012, 11. 8. 2012 a 26. 10. 2012, byl pes v jeho vlastnictví odchycen a umístěn v útulku provozovaném Městem Děčín. V této souvislosti je nutné ještě zdůraznit, že před rozhodnutím ve věci předmětného přestupku prvostupňový správní orgán poskytl žalobci poučení o možnosti se seznámit v intencích ust. § 36 odst. 3 správního řádu se správním spisem. Této možnosti žalobce v rámci ústního jednání uskutečněného dne 13. 2. 2012 využil, přičemž při tomto seznámení se s podklady pro rozhodnutí žalobce prohlásil, že trvá na své výpovědi s tím, že bere na vědomí, že mu rozhodnutí ve věci samé bude v nejbližších dnech doručeno. Soud se shoduje se žalovaným, že na základě úkonů učiněných již prvostupňovým správním orgánem byl zjištěn skutkový stav, který v dostatečné míře prokazoval, že žalobce se dopustil předmětného přestupku ve smyslu ust. § 27 odst. 2 písm. f) zákona na ochranu zvířat, tj. že neučinil náležitá opatření proti opakovaným únikům svého psa.

Na tomto místě nelze pominout skutečnost, že žalobce po celou dobu správního řízení ani posléze v řízení před soudem nenabídl žádná relevantní skutková tvrzení, natož pak konkrétní relevantní skutková tvrzení, která by osvědčovala, že se dotyčného přestupku nedopustil, popř. která by jej vyčiňovala z dotyčného přestupkového jednání, a to např. pro zásah vyšší moci či v důsledku jednání třetích osob či že vynaložil maximální úsilí a učinil veškerá možná opatření k zamezení úniků svého psa apod. Z protokolů o ustájení zvířete a z výpovědi svědkyně E.J. poskytnuté ve správním řízení dne 13. 2. 2013 naopak vyplynulo, že pes ve vlastnictví žalobce jím zajištěn náležitě nebyl, neboť na něm nebyly shledány žádné stopy např. po porušení úvazu psa, či důkazy svědčící o tom, že pes překonal při svém úniku překážku, která mu v něm měla zabránit. Již žalovaný trefně zmínil v písemném vyjádření k žalobě, že sám žalobce měl aktivně ve správním řízení namítat tvrzení a zmiňovat důkazy, které by podpořily jím tvrzený skutkový děj o tom, že není pravda, že by svého psa neměl zajištěného. To však žalobce neučinil, a proto soud nemá o skutkovém stavu, tak jak jej správní orgány podchytily ve správním spise, žádné pochybnosti. Žalobce proto neopodstatněně v řízení před soudem namítal, že v jeho případě správní orgány obou stupňů nedostatečně zjistily skutkový stav věci.

Faktem tak zůstává, že na základě zjištěného skutkového stavu věci lze učinit bezpečný závěr o tom, že žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku ve smyslu ust. § 27 odst. 2 písm. f) zákona na ochranu zvířat, když jakožto fyzická osoba chovatel nezabezpečil, resp. neučinil potřebná opatření proti úniku jím chovaného psa, čímž porušil povinnost stanovenou mu v ust. § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat. Tomuto závěru soudu ostatně svědčí skutečnost, že sám žalobce nezpochybňoval, že došlo k opakovaným odchytům jeho psa a umístění tohoto zvířete v zařízení pro odchycená a opuštěná zvířata v majetku Města Děčín. Prvostupňový správní orgán a v návaznosti na něj i žalovaný ve svých rozhodnutích proto zcela legitimně s ohledem na zjištěný skutkový stav a relevantní právní úpravu uzavřeli, že

žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 27 odst. 2 písm. f) zákona na ochranu zvířat, jelikož neučinil náležitá opatření proti opakovaným únikům svého psa.

Dále soud uvádí, že neshledal jakkoliv opodstatněné žalobcovy námitky o tom, že by správní orgány obou stupňů nedostatečně odůvodnily výši pokuty v částce 1.000,-Kč, která byla žalobci udělena za jeho přestupkové jednání ve smyslu ust. § 27 odst. 2 písm. f) zákona na ochranu zvířat. Neopodstatněnost žalobcových námitek v tomto směru vyplývá zřetelně již z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kde je výslovně uvedeno, že při stanovení výše a druhu sankce prvostupňový správní orgán přihlédl k tomu, že žalobce nebyl do doby rozhodování o přestupku tímto správním orgánem nikdy přestupkově projednáván, a proto mu byla uložena pokuta pouze ve výši 1.000,-Kč. Shodné závěry pak dovodil i žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce by měl vzít na vědomí fakt, že výše uložené pokuty, která je téměř na samé spodní hranici zákonné sazby, je pro něj výrazně příznivá, a to s přihlédnutím ke skutečnosti, že maximální výše pokuty stanovená zákonem na ochranu zvířat pro daný případ dosahuje výše 50.000,-Kč. Ve vztahu k těmto námitkám soud proto uzavírá, že prvostupňový správní orgán i žalovaný svá rozhodnutí náležitě odůvodnili, nejen pokud se jedná o výrok o vině, nýbrž i ohledně výroku o sankci.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud proto uzavírá, že předmětnou žalobu z hlediska uplatněných námitk ze strany žalobce vyhodnotil jako naprosto nedůvodnou, když žalobou napadené rozhodnutí včetně prvoinstančního rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Soud neshledal, že by žalovaný porušil v rámci své rozhodovací činnosti ust. § 90 odst. 1 správního řádu, pokud nepřikročil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, jak mylně dovozoval žalobce. Na základě všech výše uvedených závěrů soud proto podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. předmětnou žalobu zamítl.

Pro úplnost soud ještě dodává, že o případné moderaci trestu za dotýčný přestupek soud nerozhodoval, neboť moderace trestu dle ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. připadá v úvahu výlučně za předpokladu, že žalobce o ni požádá soud ve správní žalobě. Žalobce však o upuštění od trestu v předmětné žalobě nepožádal.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, který sice měl ve věci úspěch, požadoval uhrazení odměny jeho právního zástupce z řad advokátů, což však nelze považovat za důvodně vynaložený náklad. Žalovaný disponuje dostatečným množstvím pracovníků, kteří jej mohli v tomto přezkumném řízení zastupovat, a tudíž je soud toho názoru, že se mohl obejít bez cizí právní pomoci.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 26. února 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová